

[Poul Nilsson.]

Må jeg gøre en enkelt bemærkning i tilknytning til det her fremførte — det være sagt for at undgå enhver misforståelse. Vi er i socialdemokratiet ikke modstandere af de store fremskridt, der er sket på disse områder; vi hilser alle fremskridt, der tjener livet og menneskene; men jeg tror, vi er nogle stykker, i hvert tilfælde nogle kommunalfolk, der gerne ville se nærmere på det økonomiske grundlag for sygehusene og have undersøgt, om ikke amterne og kommunerne kunne få en bedre økonomisk dækning. Jeg vil derfor spørge den højtærede minister, om ministeren har i tankerne eventuelt at lade disse problemer undersøge i et sagkyndigt udvalg. Jeg personlig tror, det ville virke tilfredsstillende for amterne og kommunerne, thi for mig at se råder der her stor uklarhed, når man tænker på fremtiden. Jeg er selvfølgelig helt klar over, at den højtærede minister er opmærksom på de mange problemer; men jeg tror, det ville skabe tilfredshed, om ministeren kunne gøre et par bemærkninger herom ved denne førstebehandling.

Om lovforslagets paragraffer og bemærkninger vil jeg kun sige dette: loven om sygehusvæsenet skal til revision i folketingsåret 1960-61, og det sker altså ved denne behandling. Af lovforslagets 22 paragraffer vil § 8 vel være den paragraf, som det høje tings medlemmer mest vil beskæftige sig med. I § 8 foreslås bl. a., at den i 1960-61 gennemførte fuldt fremrykkede refusion gøres permanent. Endvidere er der i § 9 indført en ny bestemmelse om, at når en kommune træffer aftale om indlæggelse mod betaling for kommunens indbyggere på en godkendt fødeklinik, vil udgifterne hertil være tilskudsberettigende. Disse ændringer hilser mit parti med tilfredshed, dem kan vi tiltræde.

Jeg er bekendt med, at Københavns amt på grund af en række forhold har sine ganske særlige problemer, og jeg er tillige vidende om, at man i regeringen er villigt indstillet over for Københavns amt. Vi må nu i udvalget se på disse problemer, men vi vil fra socialdemokratiets side allerede nu give udtryk for velvilje over for løsningen af disse problemer for Københavns amt.

Må jeg om alle de meget værdifulde tal i bemærkningerne til lovforslaget kun sige dette: jeg føler mig overbevist om, at man vil ønske at få dette materiale nærmere belyst i et udvalg, og dette udvalg vil jeg senere foreslå nedsat.

På baggrund af det, jeg har fremført, må jeg anse dette lovforslag for nødvendigt. At mit parti kan stemme for det og vil give det en fortsat velvillig behandling her i tinget, er på baggrund af det, jeg har sagt, helt indlysende.

Thisted Knudsen: Der er en ting, som jeg føler trang til at sige, og det er, at sygehusvæsenet — det ved den højtærede indenrigsminister og mange, der ude i kommunerne beskæftiger sig med dette forhold — faktisk er kommunernes kæreste opgave. For ca. 20 år siden satte en rivende udvikling ind, og så viste det sig, at kommunerne var i stand til at løse opgaven; de gjorde det, synes jeg, på en eksemplarisk måde, og derigennem hævdede de sig over for staten. Jeg ved godt, at det er, fordi vi har haft en medicinaldirektør, der har forstået at formidle samarbejdet, en mand, som har været kød af vort kød og blod af vort blod, og som derfor har haft den evne.

Nu hørte jeg fra det ærede medlem hr. Poul Nilsson, at der ligger planer på dette område til et beløb af ca. 500 mill. kr. i indenrigsministeriet; det viser, at vi står over for en fortsat udvikling, der vil kræve meget af kommunerne. Det, der så bliver spørgsmålet, og det er det, lovforslaget drejer sig om, er, hvordan man skal fordele denne forholdsvis store udgift mellem staten og kommunerne. Jeg ved ikke, om vore sygehusudgifter i dag udgør over 600 mill. kr., når man tager det hele i betragtning; det tror jeg. Pengene skal betales. Der er ikke andre til det end skatteborgerne. For så vidt kunne man sige, at det var ligegyldigt, om det var kommuneskat eller statsskat, men det, jeg gerne vil understrege, er, at når udgiften har en sådan størrelsesorden, og når man gerne inden for kommunerne vil løse problemet — og det vil man, man vil bevare det kommunale selvstyre — er det rimeligt, at man ser på, at denne udgift, der er meget stærkt socialt præget — og skal være det — fordeles på en rimelig og fornuftig måde.